

LBRIS

We know
books

Raluca Stancu

Despărțirea

#bestseller

Chișinău • București
2022

Dau vina pe vin.....	5
Mattias și remușcările.....	10
În capul meu.....	19
3 noaptea.....	27
Adio trecut.....	30
Alexandru în pași de vals.....	33
Îmi intri în sânge.....	36
Revelion.....	40
În doi.....	48
Caută-mă în trecut.....	51
Să-mi încălzești patul.....	54
De prost.....	60
Pune-ți capul pe umărul meu.....	65
Cum să fii bărbat și să îți ceri scuze.....	68
Lipsa ta îmi aduce doar durere în plus.....	71
Cum trec bărbații peste o despărțire sau nu trec.....	77
Mă doare-n piept ceva.....	80
Ce ne spunem când nu ne vorbim.....	86
Zbor cu tine oriunde.....	91
Dacă tu ai fi casa mea.....	98
Moș Nicoale și iubirea.....	103
Adevărul la ceas de seară.....	106
Toate amintirile.....	110
Vrei să-mi fii iubită, amantă și soție?.....	116
Cum să rescrii trecutul.....	122
În realitate noi doi.....	130
În amalgamul de sentimente o veneram.....	133
Nu mă regăsesc niciunde.....	136
Față în față cu cealaltă față a lui.....	146
Mă obișnuiesc cu umbra ei.....	151
Au trecut toate, doar tu nu îmi treci.....	157
Să-mi bați la ușa sufletului.....	164
Era gol, dar eram bine.....	167
Din propria cenușă.....	178
Dau vina pe mine.....	184
Scrisoare pentru mine.....	195

Cât timp vrei?

Nu am cum să-ți răspund la asta!

Dau vina pe vin

De mult timp, diminețile nu mai sunt la fel. Nu mă mai ridic din pat veselă și plină de entuziasm pentru o nouă zi. De fapt, de când am rămas singură nu prea mă mai ridic. Mi-am dat seama prea târziu că atunci când se sfârșește totul, începi să te gândești la început.

Luna, cățelușa mea, e tot în pat lângă mine, se uită atentă, mă studiază din cap până în picioare, îmi vede cearcănele, mă judecă pentru sticla de vin de pe masă și singurul pahar.

Astăzi plouă mărunț și pare că nu vrea să se oprească prea curând. E ora 8:00 și la 10:00 ar trebui să merg la birou.

Pășesc în bucătărie și pornesc expresorul, pregătesc laptele și Luna e la picioarele mele să-i pun de mâncare.

De unde stau eu acum, de când m-am mutat singură, fac 20 de minute, deci niciodată nu mă grăbesc cu adevărat să ajung la muncă.

Zăbovesc tot timpul cu țigara și cafeaua în mână scrolând pe Instagram, din când în când pe Facebook. Viețile acestea perfecte pe care le expunem toți pe Instagram sunt atât de fragile, atât de superficiale. Din când în când mă uit pe pagina mea. E plin de poze în care râd, în care sunt în locuri absolut minunate, în care beau sau mănânc în restaurante scumpe. Dar realitatea e alta mereu. Nu bei, nu mănânci tot timpul la restaurant, nu râzi toată

ziua, nu ești perfectă, ai coșuri pe frunte, ai buzele crăpate, te disperi sătulenul și te simți inconfortabil în picioare, pe tocurile cui.

Puterea de a te preface că viața e o perfecțiune interminabilă consumă multă energie. E o continuă minciună, o dorință a perfecționării care, de fapt, nu există în nicio societate, oricât de bogată sau săracă ar fi.

Tot timpul aleg același tip de haine din șifonier, bluză neagră simplă, puțin decoltată, fustă neagră, pantofi stiletto negri și un palton crem.

9:35. Plec de acasă în mare grabă. Luna se uită la mine și dă din coadă, tristă, pentru că știe că mă întorc doar la 18:00 și până atunci o să fie singură. Ei nu îi place singurătatea, nici mie, cred că de aceea ne potrivim așa de bine.

Locul meu de muncă implică atribuțiuni simple. Sunt secretara unui om de afaceri, în principiu duc actele în biroul lui, preiau apelurile telefonice, zâmbesc și uneori fac cafeaua.

Aici toată lumea e normală, nu sunt femei de Instagram, nu există concurență pentru cea mai frumos machiată sau pentru părul perfect. Aici pur și simplu existăm, ne facem treaba, luăm banii și plecăm fiecare la casa lui. Obişnuiam să țin pe birou o poză cu el. Am spart-o după ce am aflat ce-mi făcuse. Atunci îmi venea să îi sparg și capul, doar că era cam târziu.

După ce ies de la lucru, mereu iau autobuzul către casă. Îmi place mult să văd oameni citind, oameni ocupați, cu telefoanele în mână, oameni veseli și oameni îngândurați. Mă așez de obicei în partea din spate, admir mulțimea și ascult muzică în căști. Două stații mă despart de casă, de Luna și de un pahar de vin.

Astăzi nu am apucat să mănânc mare lucru. Prietena mea, Sofia, mi-a promis că trece pe la mine în seara aceasta să depănăm amintiri și să mâncăm pizza.

E 18:30, deschid ușa încet și Luna sare pe mine și mă iubește ca și când aș fi plecat de o săptămână de acasă. O iubesc atât de mult și ea mă iubește atât de sincer!

A fost mereu aici, când plângeam, când eram fericită, și, când credeam că viața nu mai are niciun sens, ea mi-a dat puterea să mă ridic în fiecare dimineață din pat.

Pe Luna am găsit-o pe stradă. Zăbovea singură și cu toate acestea era foarte veselă, neagră din cap până în picioare, cu blana lucioasă, cu ochii ei căprui. Cu bucurie în suflet, s-a așezat la picioarele mele în timp ce treceam pe lângă ea, implorându-mă să o mângâi. Atunci am știut că și eu am nevoie de mângâiere așa cum avea nevoie și ea, iar între noi s-a creat o legătură pe care nu pot să o explic în cuvinte.

Sofia bate la ușă. Deschid și ea ține în mână două pizza mari și o sticlă de vin rosé, demidulce. O iubesc, îmi știe vinul preferat, pizza preferată, știe să îmi asculte ifosele, nervii, nemulțumirile și frământările și mereu am rămas una lângă cealaltă, indiferent de greutate.

– Bună, Ioana! Mă bucur așa de mult să te văd!

– Heii!, strig în gura mare și sar să o iau în brațe pe Sofia. Îmi lipsise atât de mult liniștea cu care mă completa perfect în furtuna vieții mele.

– După cum vezi, am adus pizza și dacă te uiți mai atentă vezi, că vreau să te amețesc în seara asta, mi-a spus râzând Sofia.

– Mulțumesc, mai am ceva vin în frigider, dar nu rosé, deci te iubesc.

Am intrat în apartament, unde totul era la fel. Obişnuiam să pun prin casă decorațiuni în funcție de anotimp și lumânări parfumate.

– Sofi, fă-te comodă. Merg să aduc un desfăcător și pahare, avem multe povești de spus.

– De-abia aștept să îmi spui ce prostii ai mai făcut de când te-am lăsat singură.

– Nu mare lucru, am urlat din bucătărie.

Luna se apropie curioasă de Sofia și o miroși, apoi se așeză în poala ei să o scarpine pe burtă.

– Cred că e cel mai draguț câine pe care l-am văzut, așa neagră și cu ochișorii aștia!

– Știi, e sufletul meu, nu știi ce m-aș face fără ea. E mereu aici când sunt singură, vine și se cuibărește în brațele mele.

Am desfăcut vinul și am turnat în paharul cu picior de porțelan.

– Sofi, spune-mi cum a fost în Germania?

– A fost cea mai frumoasă vacanță din viața mea, abia aștept să mă întorc și cel mai probabil o să mă mut acolo.

– Ceeee?

– Da, chiar voiam să discut cu tine despre asta. Am primit o ofertă de lucru acolo, doar că am șase luni la dispoziție să învăț limba la nivel conversațional și apoi să plec.

– Serios? Tu chiar mă lași aici singură?

– Serios, Ioana? Te gândești și la mine? Și eu sunt singură aici, omul pe care îl iubesc este acolo.

– Daaa, dar...

– Știi, și mie o să îmi fie dor de serile acestea cu noi două, povestind, cu vin și depănat de amintiri, dar chiar mă gândesc serios să plec.

– Pfff, mi se pare imposibil. Nu îmi vine să cred că a venit momentul să pleci de aici, să pleci pe bune, de tot.

– Dar nu dispar de tot, o să mă întorc în concediu, cel puțin o dată pe an.

– Super, m-ai încurajat, am spus tristă, în timp ce luam o gură zdravănă de vin.

– Dar lasă asta, spune-mi, tu cum ești? Ce ai mai făcut de când nu te-am mai văzut?

– Sunt bine, am înghițit în sec. Îmi pierise tot cheful de poavești, orgoliul meu nu putea suporta ideea că oamenii se așază la locul lor, iar viața mea părea un dezastru total.

– Hei, Ioana, Pământul către Ioana, îmi arată Sofi degetele de la mână și râse. Nu se termină lumea aici, mereu o să fie altcineva, nu îți mai îneca corăbiile în gânduri.

– Știi, de multe ori m-am gândit că ar putea veni înapoi. Crezi că ar fi o idee bună să-l mai primesc?

– Ioana, odată ce îți pui întrebarea asta, îți garantez eu că nu e o idee bună să îl mai primești. Odată ce există îndoială în capul tău, e pur și simplu fără sens.

– Oare de ce trebuie să sufere oamenii din dragoste? am întrebat, respirând greoi.

– Habar n-am, știi că și eu am suferit și uite-mă fericită acum cu alt bărbat și sunt împlinită, simt că viața mea s-a așezat pe făgașul normal.

– M-am gândit, Sofi, vreau să îmi dau demisia.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Pur și simplu simt că mă sufoc uneori aici în casă. Trebuie să fac altceva.

– Cred că ar trebui să mâncăm, se răcește pizza de tot. Nu cred că e o idee bună. Ești cam instabilă acum, sincer. Bei mult, din ce mi-ai zis, nu prea îi mai suni pe ai tăi și o amică mi-a zis că ieși cu bărbați dubioși.

– Ce amică? Ce bărbați?

– Bărbați...

– Nu îi mai sun pe ai mei așa de des, uit sau vreau doar să îi evit și atunci le spun că sunt ocupată. Și da, au fost 2-3 bărbați la mine, dar nu a fost nimic serios cu niciunul.

– Serios? a spus Sofia ironică.

– De ce ești rea?

– Nu sunt rea, Ioana! Nu e rău să experimentezi și cu alți bărbați, dar mi se pare ciudat că amica ta a zis că sunt dubioși. Ce aveau?

– Bărbați, am zis, pierzându-mă în amintirile cu ei, bărbați pe care i-am cunoscut în serile în care am ieșit în oraș.

– Spune-mi tot!

– Ok.

*Vezi că îți faci griji degeaba?
Nu are rost să te perpelești
în așteptarea unor vremuri mai bune,
când ele sunt chiar în fața ta.*

Mattias și remușcările

Totul s-a întâmplat pe 12 octombrie, acum vreo două săptămâni.

Mă plictiseam acasă, băusem câteva pahare de vin și schimbasem câteva vorbe cu foștii mei colegi de facultate. Câțiva dintre ei ieșiseră la o bere și, după, voiau să meargă într-un club, așa că am zis că am să particip și eu la petrecere. Și uite-mă ajunsă în mijlocul clubului, cu foștii mei colegi. Bineînțeles că nu am stat cu ei, nu ne-am înțeles niciodată, eu căutam doar un pretext să ies din casă. Am stat la bar, am comandat un gin tonic, holbându-mi privirea pe pereții clubului.

Lângă mine s-a așezat un tip înalt, brunet cu ochi albaștri. A comandat ceva whisky și s-a întors spre mine. Mi-a zis ceva la ureche, dar jur că nu am înțeles, am râs ca și când a zis cea mai bună glumă, pentru că și el zâmbea și am crezut că asta a fost tot. Fizic mă atrăgea, ceva din mine a vrut să știe mai multe, ceva din mine a vrut să riște după mult timp. La un moment dat m-a invitat afară, să povestim mai multe și am acceptat. Mi-a deschis ușa ca un gentleman și s-a așezat pe o bancă, a scos din buzunar un pachet de țigări și a aprins una. Trăgea din ea ca și când ar fi fost ultimele sale fumuri. Mă uitam la el și mă atrăgea din toate

punctele de vedere: felul în care arăta, modul în care ținea țigara în mână, cel puțin așa părea pentru mine după prea mult gin. I-am cerut o țigară și m-am așezat lângă el. Am făcut cunoștință și atunci știu că mi-a căzut cu tronc de tot.

Mattias. Mattias, îl chema.

Mă fascina felul în care îmi vorbea despre stele, lună și constelații. Mă pierdeam în ochii lui albaștri și nu observasem când mâna lui alunecase sub fusta mea. Nu am avut nevoie de mult timp, dar nici de puțin, să mă conving singură că poate e momentul să plecăm acasă. Mattias era încântat și nu prea. Probabil nu se aștepta să marcheze așa ușor, dar mie nu îmi păsa. Era 2:32 și noi eram în scara blocului meu. În momentul în care am închis ușa, m-a tras puternic spre el și m-a sărutat apăsat pe buze. Eram dornică și, ca niciodată, nu eram dornică de acel EL. Până la etajul patru îmi desfăcuse sutienul și fusta îmi era ridicată sus, mă des-călțasem și alergam pe scări.

Când am deschis ușa apartamentului, Luna se uita fericită la mine. Am mângâiat-o și i-am făcut cunoștință cu Mattias. Trebuia să îl uite repede, nu de alta, dar nu aveam de gând să îl mai văd vreodată. El s-a apropiat de Luna și a început să se joace cu ea. Erau așa frumoși acolo! Am fugit în bucătărie, am scos o sticlă de vin din frigider, am desfăcut-o și am turnat în două pahare mari. Mattias mă aștepta în hol. L-am luat de cămașă și l-am târât după mine în dormitor. A fost cea mai interesantă noapte. Atingeri de care nu am mai avusesem parte până atunci îmi prigoniseră corpul. Îmi lipsea să dorm cu un bărbat în casă, așa că l-am invitat să rămână la mine peste noapte. Știam că urma să nu îl mai văd niciodată, simțeam asta.

Dar mi-am asumat.

Dimineață, m-am trezit buimacă, poate de la prea mult alcool sau poate că atunci când m-am dezmeticit și am văzut o mână peste mine, în șocul acela, am uitat că Mattias a rămas peste noapte. I-am dat ușor mâna la o parte și l-am privit cum dormea liniștit. Mi-ar fi plăcut să rămână o vreme în viața mea,

dar nu mă simțeam pregătită să fac pasul ăsta. M-am ridicat și am început să adun toate hainele din casă. Le-am împăturit și le-am pus pe canapea, apoi am pășit ușor în bucătărie, am dat drumul expresorului și pur și simplu m-am pierdut în gânduri.

Luna se uita la mine.

– Luna, te rog, nu mă judeca. Știu că nu a fost cea mai răsărită idee.

Dădea din coadă ca și când m-ar fi aprobat. Probabil a văzut și ea că nu prea știu să mă comport cu străinii în casă. Îmi făceam încontinuu muștrări de conștiință: că ar fi trebuit să nu ies, că ar fi trebuit să nu rămână la mine, că nu ar fi trebuit în primul rând, să ajungă în pat la mine.

Era prea târziu. Mattias era în spatele meu, mă săruta pe umăr și îmi spunea morocănos „bună dimineața”.

– Bună dimineața! Chiar mă gândeam dacă vrei cafea cu lapte sau cafea simplă? am zâmbit în colțul gurii.

– Cafea cu lapte și fără zahăr. Mulțumesc, mi-a spus și el, zâmbind.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și peste toată casa s-a lăsat o liniște ciudată.

– Hei, a spus Mattias, punând mâna pe mâna mea.

– Da, am răspuns în timp ce sorbeam o gură de cafea din ceașcă.

– A fost prima dată când ai adus un bărbat străin în casa ta, nu?

– De unde știi?

– Pur și simplu, ești stângace.

– Nu sunt, am spus înroșindu-mă în obraji.

– Ba da.

– Și să știi, aseară a fost minunat, ești o femeie foarte frumoasă, Ioana.

– Mulțumesc Mattias, probabil nu trebuia să te chem aici, am spus luându-mi ceașca de cafea și îndreptându-mă spre canapea.

– De ce? a întrebat el, mirat.

– Pentru că am simțit atracție între noi. Pentru că acum cu siguranță o să rămânem doar doi străini.

– Ești paranoică.

– Nu, nu sunt. Vă știu, de fapt nu vă știu. Am citit multe cărți despre cum acționați voi bărbații.

– Da? Și ce ai învățat din ele? a întrebat curios, zâmbindu-mi.

– Că mințiți să ajungeți în pat, nu vreți neapărat relații serioase și că în general sunteți neserioși.

– Ups, domnișoara a pornit cu stângul când m-a ochit pe mine, dar totuși a riscat. De ce?

– Pentru că așa am simțit că trebuie să fac. A fost intuitiv.

– Regreți intuiția?

– Nu, am spus, încercând să îi ocolesc privirea care mă urmărea la fiecare pas.

– Ioana, nu suntem toți la fel. Dacă te-a dezamăgit un dobitoc, doi, nu înseamnă că suntem toți la fel.

– Nu? am zis resemnată.

– Uite, trebuie să plec acum, spune-mi numărul tău de telefon și promit că am să te sun diseară, când ies de la muncă și am să te scot la o întâlnire adevărată.

– Mattias, nu cred că vreau să ieșim.

– Ioana, asta nu a fost o întrebare, a fost doar o simplă afirmație. Diseară la 20:30 să fii gata, vin să te iau.

– Dar Mattias, am răsuflat greu, încercând să îi explic.

El se îmbracă tacticos cu hainele pe care le avusese cu o seară înainte, eu mă uitam din colțul ușii la el, ținând cafeaua în mână. Mi se părea că nu poate fi real ce se întâmplă, un bărbat așa chipeș, în dormitorul meu, care vrea să mă scoată la întâlnire diseară după ce făcusem sex deja.

Atunci cred că l-a văzut amica mea ieșind pe ușă.

– Sofia, nu regret nimic din ceea ce am făcut cu el.

– Dar din ce mi-ai zis, povestea nu se oprește aici, vreau să știu mai multe detalii despre întâlnirea voastră.

– Pff, întâlnirea noastră a fost...

Pe la 12 stăteam în fața oglinzii și priveam la mine. Nu îmi venea să cred că, după mai bine de jumătate de an, m-a atins